

Kampagnen 1886 medførte igen et Driftstab af 106,000 Kr., men Kampagnen 1887 et omtrent lige saa stort Overskud.

Af de foran meddelte, paa Oplysninger fra Selskabets Bestyrelse støttede, Data fremgaar altsaa, at Fabrikken af de 9 Aar efter Rekonstruktionen vel i 4 Aar har givet Driftsunderskud, men heraf vare de 2 Aar de første i denne Aarrække, hvor mange Vanstikigheder skulde overvindes og Erfaring erhverves, inden Forretningen kunde ventes at komme i en rolig Gang, og de 2 andre Underskudsaaar falde i Sukkerkrisen, som dog for saa vidt ikke har udøvet større Virkning paa Fabrikken, end at hver Gang det følgende Aar har dækket det forudgaaendes Underskud, saa at disse Underskud maa anses at have berøet paa uberegnelige Tilfældigheder. Smidlertid har dog de 2 sidstnævnte Aars Driftstab i Forbindelse med den ved Sukkerkrisen forarsagede store Usikkerhed skaffet Selskabets Bestyrelse store Vanstikigheder ved at opnaa den Kredit, som den efter en uheldig Kampagne ikke har kunnet undvære til Sværksættelsen af den næste. Finansministeriet har derfor ved begge disse Lejligheder maattet komme Selskabet imøde ved for sit Vedkommende at samtykke i, at det Firma, der fortrakke Selskabet med de til næste Kampagne nødvendige Forsyninger, betingelsesvis og indtil et vist Beløb fik Ret til fortrinnsvis Dækning af de i Kampagnen indvundne Produkter, (hvilke ikke vare indbefattede i Statskassens Pant), ligesom det maatte tilfuges bemeldte Firma, at Statskassen, i Tilfælde af, at Selskabet maatte standse Fabrikkenes Drift inden Kampagnens Tilendebringelse, vilde afkøbe det til kontraktmæssig Pris de Beholdninger af Stenkul, Sæffe og Filtørklæde, som Firmaet til succesfuld Forsyning af Fabrikken havde oplagt paa St. Croix som sin Ejendom, dog kun for saa vidt Beholdningerne, om hvis Oplæggelse Indberetning efterhaanden skulde gøres til Guvernementet, ikke vare større end Kampagnens sikre Gennemførelse kunde anses for at have krævet. Det forholdsvis heldige Udfald af begge de paagældende Kampagner, 1885 og 1887, bevirkede imidlertid, at disse Indrømmelser ikke traadte i Virksomhed.

Tages de nævnte 9 Aar under et, har Fabrikkenes Drift, i indskrænket Forstand, i Henhold til de foranstaaende Oplysninger givet et Overskud af i alt omtrent 300,000 Kr., (hvoraf, som bemærket, 105,644 Kr. ere indbetalte i Statskassen), og tages Henhyn til, hvad foran er bemærket om de af disse Aar, som i og for sig have givet

Underskud, tør man deraf drage den Slutning, at selve Driften i det hele taget og altsaa fra Svingninger i de enkelte Aar ikke blot kan bære sig selv, men ogsaa give noget Overskud, under vedvarende gunstige Forhold endogsaa et meget klækkeligt Overskud (i de 3 heldige Aar 1881—1883 var det gennemsnitlige aarlige Overskud over 165,000 Kr., altsaa 23,500 Kr. mere end den løbende 5 pCt. Rente af Aktiekapital og Statslaan). Men paa den anden Side kan man af de foreliggende Data formentlig med Sikkerhed slutte, at under saadanne vekslende Forhold, som der med Sandsynlighed maa gøres Regning paa, kan det næppe ventes, at Fabrikken suldt ud skulde kunne svare den løbende Rente af hele den Kapital, som er anbragt i den; og at der ikke er nogen Udsigt til, at Selskabet nogenstunde skulde saa sine Renterestancer til Statskassen dække, end mindre selve Laanet tilbagebetalt. At St. Croix Kolonialkasse har været ude af Stand til at dække sin i Anordningen af 16de Juni 1876 hjemlede Garanti for Statslaanets Forrentning og Afbetaling og for et bestemt Udbytte af Aktierne, er bekendt.

Med Aaret 1887 ender et Udsnit af Sukkerfogeriets Historie, idet de imellem Selskabet og Planterne paa St. Croix for et Tidrum af 10 Aar afsluttede Kontrakter om Levering af Rør til Fabrikken udløb med dette Aar.

Midt i April 1887 meddelte Selskabets Bestyrelse Finansministeriet, at de indlebede Forhandlinger om disse Kontraktens Fornyelse for længere eller kortere Tid ikke havde ført til noget gunstigt Resultat, idet af Fabrikkenes tidligere Rørleverandører saa mange havde nægтет at forny Kontrakterne, at Fabrikken under Forudsætning af en almindelig Høst ikke vilde kunne gøre Regning paa Levering af mere end omtrent 55 Mill. Pd. Rør. Denne Tilbageholdenhed fra flere større Plantageejeres Side var efter Bestyrelsens Overbevisning en Virkning af de forhaandenværende lave Sukkerpriser, idet Planterne under Trykket heraf vilde forsøge, om de ikke selv ved at bearbejde deres Høst kunde opnaa et større pekuniært Udbytte end ved at lade den bearbejde paa Fabrikken, en Forventning, som imidlertid Bestyrelsen mente snart vilde bryde, saa at Forsøget sikkert vilde blive opgivet med indtrædende bedre Sukkerpriser. Som Sagerne imidlertid i Djebløkket stod, mente Bestyrelsen at maatte være belavet paa, at Fabrikkenes Drift i næste Aars Kampagne med den ringere Rørmængde, der nu kontraktmæssigt